

Arrest

nr. 88 452 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U, M. A., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 03/11/1960 te Grozny geboren en bent gehuwd met A.L. (OV ...). Samen met uw vrouw baatte u een bakkerij uit. Eén van uw klanten, T.(...), kocht grote hoeveelheden brood bij jullie. Op 23/03/2009 hoorde u van een buurjongen dat uw huis door kadyrovtsi omsingeld was. U ging naar uw vrouw die bij haar moeder een verjaardag aan het vieren was en bracht haar bij een vriend in Sernovodsk onder. Later kwam u te weten dat uw huis in brand was gestoken en dat men uw honden had vermoord. Ook het huis van T.(...) werd in brand gestoken en hij werd door kadyrovtsi meegenomen omwille van vermeende rebellenactiviteiten. De politie bezocht zowel uw vader als uw schoonouders met de vraag waar u en uw vrouw zich bevonden. Op 04/04/2009 ontvluchtte uw vrouw Tsjetsjenië. Ze reisde naar België waar ze

op 09/04/2009 aankwam. Diezelfde dag diende ze er een asielaanvraag in. Op 02/07/2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming voor haar gezien de bedrieglijkheid van haar relaas. Deze beslissing werd op 17/12/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Na het vertrek van uw vrouw bleef u nog een week in Grozny waarna u afwisselend in Kurskaya (Stavropol Krai) en Saratov verbleef. In februari 2012 reisde u uw vrouw achterna. U kwam op 28/02/2012 in België aan en diende er de volgende dag een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen diende u volgende documenten in: uw rijbewijs, uw binnenlands paspoort en uw diploma.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel doet verzoeker gelden dat de bestreden beslissing niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is terwijl artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen uitdrukkelijk de motivering van een negatieve beslissing vereisen.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Verzoeker bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat hij wel degelijk dient te worden erkend als politiek vluchteling overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie). Hij voert derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Daarbij moet in overweging worden genomen dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient er op worden gewezen dat het Commissariaat-generaal reeds op 02/07/2010 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming voor uw vrouw nam gezien het bedrieglijke karakter van haar relaas. Het relaas was immers doorspekt met tal van onwetendheden betreffende essentiële elementen. Bovendien werd er ook een weinig logische samenhang en tegenstrijdigheid in haar relaas vastgesteld. Deze vaststellingen vormen reeds een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. De beslissing van uw vrouw werd op 17/12/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en staat bijgevolg vast daar er voor haar geen beroepsmogelijkheden meer zijn. Aangezien u in het kader van uw asielaanvraag volhardt in de asielmotieven van uw vrouw die als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat de nieuwe elementen die u aanbrengt op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van de asielaanvraag van uw vrouw incorrect is. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. U slaagt er echter evenmin in jullie asielmotieven op een geloofwaardige manier naar voor te brengen. Er werden immers talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties in uw relaas vastgesteld.

Zo komen de versies van u en uw vrouw aangaande de gebeurtenissen van 23/03/2009 niet overeen. U verklaarde dat u op 23/03/2009 uw vrouw naar haar moeder bracht om haar verjaardag te vieren. Rond 11 u ging u terug weg waarna u rond 14 of 15 u terugkeerde om haar naar Sernovodsk te brengen. U stelde zeker meerdere uren te zijn weggeweest (CGVS p.5-6, 10). Uw vrouw verklaarde echter dat u slechts een uur wegzat (CGVS vrouw II p.2). Toen u met haar verklaringen werd geconfronteerd stelde u enkel dat ze zich had vergist (CGVS p.10). Dergelijke uitleg is onafdoende daar er een wezenlijk tijdsverschil tussen jullie beider versies is. Daarnaast stelde uw vrouw dat u het verjaardagsfeest verliet omdat u door een familielid werd opgebeld om zijn auto te herstellen (CGVS vrouw II p.2). U verklaarde echter dat u de auto van een dorpsgenoot herstelde die evenwel geen familie van u betrof (CGVS p.5-6). Toen u met haar verklaringen werd geconfronteerd stelde u enkel dat het een dorpsgenoot was, maar dat ook zij soms als familie worden gezien (CGVS p.10). Te meer gezien het feit dat uw vrouw preciseerde dat het een familielid van haar tak betrof houdt dergelijke uitleg weinig steek. U kon overigens zelfs niet de naam van deze persoon geven (CGVS p.5). Bijgevolg geeft u enkel een bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid is een bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij uw vrouw werd vastgesteld.

Voorts komen jullie versies betreffende de problemen die jullie familieleden omwille van jullie ondervonden hadden niet overeen. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat zij er geen weet van had dat uw tak van de familie problemen omwille van jullie kende. Ze stelde dat enkel haar kant van de familie door de politie werd geïnterviewd (CGVS vrouw II p.6, 9-10). U verklaarde echter dat uw vader meermaals het bezoek van de politie kreeg teneinde jullie op te sporen. U had uw vrouw, voor haar vertrek naar België, verteld dat de politie bij uw vader is langsgekomen (CGVS p.4, 7, 8, 10). U stelde verder dat het vooral uw tak van de familie was die problemen met de autoriteiten ondervond. Toen u met haar verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat ze moest weten dat vooral uw tak van de familie werd geïnterviewd (CGVS p.10). Bijgevolg geeft u wederom enkel een bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Een dergelijke incoherentie ligt in de lijn van jullie volledig gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds werd vastgesteld.

Voorts verklaarde u sinds april 2009 niet meer in Tsjetsjenië te hebben verbleven en dat u vanuit Kurskaya (Stavropol Krai) naar België bent vertrokken (CGVS p.3, 9). Uit uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat u vanuit Sernovodsk (Tsjetsjenië) zou

zijn vertrokken (DVZ verklaringen punt 35 reisroute). Toen u met deze verklaringen werd geconfronteerd stelde u enkel dat dit niet kon en dat de tolk u misschien verkeerd begrepen had (CGVS p.9-10). Niettemin keurde u middels uw handtekening en na voorlezing de genoteerde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken goed waardoor dergelijke uitleg weinig steek houdt. Bovendien gaf u aan het begin van het asielgehoor aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, op uw vergissing aangaande de verjaardagsdatum van uw vrouw na, probleemloos verliep (CGVS p.1). Bijgevolg zijn uw verklaringen niet enkel tegenstrijdig maar ontstaan er ook ernstige vermoedens dat u na april 2009 in Tsjetsjenië heeft verbleven wat blijkt geeft van een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met de door u gegeven vervolgingsvrees.

Tenslotte werd er nog een tegenstrijdigheid aangaande T.(...), de oorzaak van jullie vervolgingsproblemen, vastgesteld. U verklaarde dat T.(...) al ongeveer een half jaar, misschien iets meer, voor 23/03/2009 brood bij jullie kocht (CGVS p.11). Uw vrouw verklaarde echter dat hij al een jaar, misschien meer, brood bij jullie kocht vooraleer zij op 04/04/2009 naar België vertrok (CGVS vrouw I p.13). Toen u met haar verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat het niet kan dat ze zoiets zou zeggen (CGVS p.11-12). Bijgevolg geeft u wederom enkel een bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid daar uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat T.(...) al zeker een jaar brood bij jullie kocht. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet in staat was de familienaam van T.(...) te geven ondanks het feit dat u hem al geruime tijd kende en dat u in zijn dorp navroeg wat er met hem was gebeurd (CGVS p.5).

Gezien het feit dat jullie gelijklopende asielmotieven hebben en dat de aanvraag van uw vrouw reeds bedrieglijk werd bevonden, en gezien het feit dat er op quasi alle vlakken tegenstrijdigheden en incoherenties in jullie relaas werden vastgesteld, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw rijbewijs, uw binnenlands paspoort en uw diploma bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6.1. Verzoeker stelt dat de verwerende partij vertrekt van een vooringenomenheid omdat, nu aan zijn echtgenote de status niet kan toegekend worden hem sowieso ook deze status niet kan toegekend worden. Men laat dus na het individuele dossier te bestuderen en men tracht tegenstrijdigheden te zoeken die er niet zijn om de beslissing rond te maken. Verzoeker krijgt geen objectief proces, wat in strijd is met de regels van behoorlijk bestuur. Aan verzoekers echtgenote werd de status geweigerd niet als dusdanig wegens een bedrieglijk karakter doch wel omdat zij onvoldoende informatie met betrekking tot de situatie van haarzelf en haar echtgenoot aanreikte in verband met de vervolging in het thuisland. Verzoeker brengt nu echter het relaas op zijn manier en dit bevestigt het verhaal van zijn echtgenote en weerlegt het eerder ingenomen standpunt van de asielautoriteiten ten opzichte van zijn echtgenote.

2.6.2. Verzoeker doet dan wel gelden dat de verwerende partij vertrekt vanuit een bepaalde vooringenomenheid bij de beoordeling van zijn aanvraag, maar betwist niet dat zijn vervolgingsvrees is gestoeld op de problemen die reeds door zijn echtgenote werden aangehaald. Hij heeft geen verdere

vervolgingsproblemen aangehaald sedert het vertrek van zijn vrouw uit Alchazurova. Hij stelde hieromtrent in zijn verzoekschrift : *“Na het vertrek van de vrouw verbleef verzoeker in Kurskaya en Saradov. Hij deed geld bijeen om de reis van zijn vrouw alsmede zijn reis te bekostigen.”* De verwerende partij kon derhalve terecht verwijzen naar de beslissing die in hoofde van verzoekers echtgenote werd genomen als zijnde een element dat in rekening moest worden gebracht bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Verzoekers standpunt dat de weigeringsbeslissing in hoofde van zijn vrouw werd genomen niet wegens een bedrieglijk karakter doch wel omdat zij onvoldoende informatie aanreikte in verband met de vervolging in het thuisland, moet worden genuanceerd. In het arrest nr. 53 349 van 17 december 2010 werd de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (L.A.) verworpen, met name omdat door de verwerende partij terecht werd vastgesteld dat het asielaanvraag van verzoekers echtgenote ongeloofwaardig was. In dit arrest werd als volgt gemotiveerd:

“1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Luidens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U, X, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 23/03/1967 in Alchazurova en leefde daar grotendeels tot aan uw vertrek naar België.

U bakte thuis broden om deze dan te verkopen. U deed dat samen met uw echtgenoot.

Eind 2007 kreeg u via uw echtgenoot op regelmatige basis grote bestellingen binnen van een man. Op 23/03/2009 kreeg u te horen van uw man dat u moest vluchten omdat de Kadyrovtsi jullie huis omsingeld hadden. Op diezelfde dag gingen ze ook naar uw moeder en bedreigden haar. U vluchtte vervolgens naar een kennis van uw man, V.(...), en verbleef daar tot uw vertrek naar België. Op 25/03/09 kwam uw man u opnieuw opzoeken met het nieuws dat de koper opgepakt was en dat jullie huis in brand gestoken was. De politie verdacht de man aan wie u de broden verkocht er namelijk van bij de rebellen te horen. U hoorde verder dat uw moeder dagelijks lastig gevallen werd door de Kadyrovtsi. Dit hield, voorzover u weet, aan tot 03/04/09. Verder werden ook andere leden van uw familie door de Kadyrovtsi lastig gevallen en was er ook een opsporingsbericht voor u.

Op 04/04/2009 vertrok u vanuit Alchazurovo naar België waar u op 09/04/2009 aankwam. U vroeg er diezelfde dag asiel aan.

U legde volgende documenten voor: een bewijs van schoolgang van uw dochter, uw getuigschrift van het lager secundair onderwijs, uw geboorteakte, uw diploma van het hoger secundair onderwijs.”

Verzoekster betwist de feiten niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de autoriteiten omdat zij u ervan verdenken brood voor de rebellen gebakken te hebben.

Echter werden vaststellingen gedaan die uw vrees niet aannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van uw actuele vervolgingsproblemen in uw land van herkomst.

U heeft daaromtrent onvoldoende pogingen ondernomen om bijvoorbeeld via familie of V.(...) meer informatie over de evolutie van uw vervolgingsproblemen in te winnen.

Zo weet u niet of u of uw man officieel door de autoriteiten worden gezocht (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.8). Verder kon u niet vertellen of er oproepingsbrieven voor u waren toegekomen.

U achtte het zelfs niet nodig ernaar te vragen of u en uw man nog gezocht werden noch of er eventuele oproepingsbrieven waren toegekomen toen uw buurman I.(...), die u toevallig terug zag tijdens uw verblijf op het 'Klein kasteeltje', via zijn vrouw informatie over uw familie inwon (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.7-9). Niettemin had I.(...), als uw oude buur, ongetwijfeld veel toegang tot informatie die in uw dorp circuleert - zeker in het licht van uw verklaringen dat uw ouders respectabele mensen waren in uw dorp (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.14).

U wist verder niet waar uw man momenteel verblijft (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.6) - u wist het zelfs niet toen u nog bij zijn vriend V.(...) verbleef (CGVS 2de gehoor 18/02/2010 p.3-4). Toen u gevraagd werd welke stappen u ondernomen heeft om meer te weten te komen over de huidige stand van zaken, antwoordde u dat u er geen genomen had aangezien de telefonen werden afgeluisterd en u bang was mensen in gevaar te brengen (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.12).

Dit argument is niet afdoende om uw gebrek aan initiatief om meer informatie te verkrijgen over uw vervolgingsproblemen te verklaren.

Immers blijkt uit uw verklaringen dat u andere communicatiemogelijkheden had: zo kon u via uw oude buur I.(...) informatie over uw familie (de gezondheidstoestand van uw moeder, uw zus die van plan is te trouwen (CGVS 2de gehoor 18/02/2010 p.2)) inwinnen. Verder heeft u geen enkele poging ondernomen om via de media of NGO's meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen (CGVS 2de gehoor 18/02/2010 p.9).

Gezien uw gebrek aan informatie kan verwacht worden dat u pogingen onderneemt om ook via deze kanalen informatie over uw vervolgingsproblemen te zoeken.

In het licht van de door u aangehaalde vrees, namelijk dat men u zou vermoorden en uw kind zou mishandelen (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.15), is het dan ook niet aannemelijk dat u geen ernstige inspanningen geleverd heeft om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen en deze van uw man.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in de stand van uw vervolging in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren naar de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verder dient te worden opgemerkt dat ondanks het feit dat u al de informatie omtrent uw vervolgingsproblemen met de overheid van uw echtgenoot kreeg, u niet in staat was concreet te vertellen hoe hij aan al die informatie kwam, noch waar hij na 23/03/2009- toen de problemen voor u begonnen- verbleef (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.14).

Dit is weinig aannemelijk aangezien u toch op basis van deze informatie besloot te vluchten.

Voorts werden enkele tegenstrijdigheden in uw relaas vastgesteld die raken aan de kern van uw vervolgingsfeiten en bijgevolg uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw moeder jullie huis bezocht had, en daaromtrent aan uw man vertelde dat alles verbrand was (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.7). Tijdens het tweede gehoor wist u niet of uw moeder het verbrandde huis had gezien (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.6), noch kon u vertellen of uw man met uw moeder na 23/03/2009 nog contact heeft gehad (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p. 6,12). Na geconfronteerd te zijn met de vastgestelde tegenstellingen kon u hiervoor geen afdoende verklaring geven. Het enige wat u hierop zei was dat uw moeder het huis wel heeft gezien (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.12).

Daarnaast is het opmerkelijk dat niemand van uw familie, voorzover u weet, na uw vertrek nog problemen gekend zou hebben met de overheid (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.7).

U verklaarde immers dat uw moeder tussen 23/03/2009 en 03/04/2009 dagelijks bezoeken en bedreigingen van de Kadyrovtsi kreeg. Daarnaast verklaarde u dat ook andere leden van uw familie in die periode lastiggevallen werden door de Kadyrovtsi (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.14).

Gezien de aard van de bedreigingen ten aanzien van uw moeder, 'het zou beter zijn voor alle familieleden als u ons het hoofd van uw dochter bezorgt' (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.14), ze zouden haar pensioen intrekken (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.5), ze zouden de hele familie verbannen (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.7), is het dan ook weinig aannemelijk dat de problemen, voorzover u weet, voor hen gestopt zouden zijn bij uw vertrek.

Tenslotte ligt het niet in de lijn van de verwachtingen dat enkel u en niet - of in ieder geval in mindere mate - uw echtgenoot gevisieerd wordt door de autoriteiten (CGVS 2de gehoor 18/02/2010 p.9). U verklaarde immers dat ook de familie gevisieerd wordt indien de overheid iemand verdenkt van steun aan de rebellen (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.15).

Verder dient te worden opgemerkt dat het uw echtgenoot was die de verkoop met de man in kwestie regelde en ook hij het was die er contact mee legde. Ook verklaarde u dat hij meehielp met de inkopen

van de ingrediënten en het bakken. Voorts stonden jullie beiden in voor de afrekening van de aankopen (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.15-16).

Al deze elementen wijzen erop dat uw man in zeer hoge mate betrokken was bij de bestelling en de verkoop van de broden en dient men te besluiten dat jullie de facto samen de bakkerij uitbaatten.

Daarenboven verklaarde u het eerste half jaar geen enkel contact te hebben gehad met de koper van de broden die door de autoriteiten als een rebel aanzien werd.

Bijgevolg was het uitsluitend uw man die in het eerste half jaar de verkoop en transactie met de man in kwestie regelde (CGVS 1ste gehoor 12/01/2010 p.14,16). In het licht van deze verklaringen is het dan ook zeer opmerkelijk dat uw man – u weet zelfs niet of hij überhaupt gezocht wordt door de autoriteiten (CGVS 2e gehoor 18/02/2010 p.6) - noch zijn familie veel problemen met de overheid kenden, dit in tegenstelling tot u en uw familie. U had overigens, behalve het feit dat jullie familie zijn, geen enkele (concrete) indicatie dat uw man gevaar loopt (CGVS 2de gehoor p.10). Vanuit dit gebrek aan logica, het feit dat u meer geviseerd zou worden dan uw echtgenoot, is het des te onaannemelijker dat u zo weinig initiatief heeft getoond om meer te weten te komen over de vervolgingsproblemen van uw man en u.

Deze opeenstapeling van vage en onaannemelijke verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsproblemen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er redenen zijn tot het besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstig lijden zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld

De voorgelegde documenten (bewijs van schoolgaan van uw dochter, uw getuigschrift van het lager secundair onderwijs, uw geboorteakte, uw diploma van het hoger secundair onderwijs) vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ontkrachten. Ze bevatten enkel persoonlijke gegevens en verschaffen geen informatie over uw asielmotieven.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 juli 2010 aan dat de beslissing van de commissaris-generaal “niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is” (“zie p. 4) en derhalve een schending inhoudt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij stelt dat gezien het feit dat er geen, minstens een onjuiste of zeer gebrekkig gemotiveerde weerlegging van haar verhaal is geschied, tot nader order geloof dient gehecht te worden aan haar verhaal en zij erkend dient te worden als vluchteling, overeenkomstig artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en voegt er aan toe dat “de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn”.

2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Op het argument in de bestreden beslissing dat zij weinig kennis heeft over de actuele situatie in haar land en dat zij onvoldoende initiatief neemt om op de hoogte te zijn van wat er in haar land gebeurt, antwoordt verzoekster dat zij zo weinig mogelijk contact neemt met haar land omdat telefoongesprekken worden afgeluisterd en haar familie hierdoor nog meer problemen zou ondervinden. De Raad stelt vast dat verzoekster dit element reeds eerder heeft aangehaald op het Commissariaat-generaal. De bestreden beslissing heeft in verband hiermee echter terecht opgemerkt dat dit argument niet afdoende is om verzoekster haar gebrek aan initiatief om meer informatie te verkrijgen over haar vervolgingsproblemen, te verklaren.

Zo blijkt dat verzoekster via haar oude buur I. andere informatie over haar familie kon inwinnen. Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoekster geen poging zou hebben ondernomen om via deze buur, die blijkbaar veel toegang had tot informatie die in het dorp van verzoekster circuleert, meer informatie te bekomen over de door haar aangehaalde problemen, zeker in het licht van de door verzoekster aangehaalde vrees, namelijk dat men verzoekster zou vermoorden en haar kind zou mishandelen. De Raad is van oordeel dat verzoekster met de herhaling van haar eerdere verklaringen dan ook geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing weerlegt.

Inderdaad mag van een asielzoekster in redelijkheid verwacht worden dat zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met haar land van herkomst om te vernemen hoe haar persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat verzoekster naliet dit te doen wijst op een gebrek aan belangstelling voor haar situatie en doet afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

In casu heeft de bestreden beslissing terecht ernstige vragen gesteld bij het feit dat verzoekster nauwelijks op de hoogte was van de door haar aangehaalde problemen in Tsjetsjenië noch van het verdere verloop van deze problemen na haar vertrek uit de Russische Federatie.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het feit of zij al dan niet wist of haar moeder het huis zou bezocht hebben, merkt verzoekster op dat zij nooit met zekerheid gezegd heeft dat haar moeder het huis heeft bezocht doch dat ze dacht dat haar moeder het huis bezocht zou hebben.

Uit de verklaringen van verzoekster, afgelegd bij haar verhoren op 12 januari en 18 februari 2010, blijkt inderdaad een tegenstrijdigheid.

Zo verklaarde verzoekster tijdens haar eerste verhoor dat haar moeder haar huis bezocht had en aan verzoeksters man vertelde dat alles verbrand was (zie het verhoorverslag van 12 januari 2010, p. 7). Tijdens haar tweede verhoor (zie het verhoorverslag van 18 februari 2010, p.14) daarentegen verklaarde verzoekster dat zij niet wist of haar moeder het afgebrande huis had gezien, noch kon verzoekster vertellen of haar man nog contact had gehad met haar moeder na 23 maart 2009.

Bovendien verklaarde verzoekster na confrontatie met deze tegenstrijdigheid dat haar moeder het huis wel had gezien. De uitleg in het verzoekschrift om deze tegenstrijdigheid te verklaren, faalt.

Waar de commissaris-generaal het haar ten kwade duidt dat zij niet meer op de hoogte is van de actuele toestand van haar familie verwijst verzoekster naar wat reeds hoger werd uiteengezet: zij vermijdt alle contact.

De Raad verwijst naar zijn motivering terzake.

Op het argument dat het voor de commissaris-generaal niet aannemelijk is dat verzoekster geïsoleerd wordt en niet haar echtgenoot, repliceert verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 4) dat "waarom zij wordt geïsoleerd, zal men moeten vragen bij de speurders in Tsjetsjenië" (sic).

Dergelijk lapidair antwoord weerlegt geenszins de mening van de commissaris-generaal, die trouwens gedeeld wordt door de Raad, dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster zou geïsoleerd worden door de autoriteiten in Tsjetsjenië, terwijl verzoeksters echtgenoot niet of in ieder geval in mindere mate, geïsoleerd wordt door de autoriteiten. Verzoekster beweerde immers zelf dat indien de overheid iemand verdenkt van steun aan de rebellen, de hele familie geïsoleerd wordt. Het zijn dus haar eigen beweringen die haar verklaring dat haar echtgenoot niet of minder geïsoleerd wordt, mede ongeloofwaardig maken.

Daarenboven merkte de bestreden beslissing op dat verzoeksters echtgenoot de verkoop met de man in kwestie regelde en dat hij er contact mee legde. Verzoekster verklaarde bovendien dat haar echtgenoot meehielp met de aankoop van ingrediënten en het bakken. Verzoekster en haar echtgenoot stonden bovendien in voor de afrekening van de aankopen. Deze elementen wijzen er dan ook op dat verzoeksters echtgenoot in zeer hoge mate betrokken was bij de bestelling en de verkoop van de broden.

In dit licht heeft de bestreden beslissing dan ook terecht vastgesteld dat het opmerkelijk is dat haar man noch zijn familie veel problemen met de autoriteiten kenden, in tegenstelling tot verzoekster en haar familie.

In acht genomen wat voorafgaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingen definitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van voormelde wet.

Verzoekster werkt in haar verzoekschrift geenzins op concrete wijze uit waarom zij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Haar stelling (zie het verzoekschrift, p. 5) "Dat de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen bekend zijn"

De bestreden beslissing motiveert op grond van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, op juiste wijze waarom de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, niet wordt toegekend. De aanvoering dat "de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen gekend zijn" doet aan bedoelde motivering geen afbreuk. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend."

2.7. Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij de beoordeling van verzoekers asielrelaas niet heeft beperkt tot een verwijzing naar de weigeringsbeslissing in hoofde van zijn vrouw, maar bij het beoordelen van zijn verklaringen tot een aantal bevindingen is gekomen die evenzeer van aard zijn om zijn aanspraken op de toekenning van een internationale beschermingsstatus te ondermijnen.

2.8.1. Met betrekking tot de door de verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, doet verzoeker gelden dat hij drie jaar na de feiten zijn verhaal doet, zodat het normaal is dat bepaalde zaken vervagen en niet meer zo duidelijk zijn. Verder is het verhaal van zijn echtgenote gesteund op wat zij heeft horen vertellen van anderen en van verzoeker zelf. Het is duidelijk dat hij niet alles in geuren en kleuren heeft uiteengezet om zijn echtgenote niet nog meer te verontrusten.

2.8.2. Verzoeker kan hierin niet worden bijgetreden. De bevindingen van de verwerende partij aangaande de tegenstrijdige verklaringen vinden steun in de gehoorverslagen van beide echtgenoten en hebben betrekking op de kernelementen van het relaas. Met betrekking tot dergelijke elementen kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij ze ten allen tijde, en los van enig tijdsverloop op een eenduidige en coherente wijze zou kunnen weergeven.

2.8.3. In zoverre verzoeker alludeert op de onvolkomenheid van de verklaringen van zijn echtgenote omdat zij haar informatie zou hebben gekregen van derden of van hemzelf en dat hij haar niet ongerust wenste te maken zodat hij niet alles heeft verteld, moet het volgende worden vastgesteld :

In eerste instantie dient erop gewezen dat verzoeker zich niet zonder meer kan verschuilen achter het feit dat zijn echtgenote de informatie uit derde hand had bekommen: De Raad is dienaangaande van oordeel dat van beide partners die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, te meer nu verzoekers echtgenote vooruit werd gestuurd om in België een asielaanvraag in te dienen en het koppel dus had moeten weten dat het van wezenlijk belang was dat zij een coherent en plausibel asielrelaas zou moeten kunnen te berde brengen, zodat het niet aannemelijk is dat zij niet volledig werd ingelicht door haar echtgenoot.

Voorts blijkt, inzake de gebeurtenissen op 23 maart 2009, de dag waarop de woning van verzoeker en zijn echtgenote zou zijn omsingeld door kadyrovtsi waarna ze in brand werd gestoken, en de tegenstrijdigheden over de gebeurtenissen die dag, dat verzoekers echtgenote zelf aanwezig was bij haar moeder toen verzoeker werd opgebeld en vertrok en dat zij nog steeds aanwezig was toen hij terugkwam. De informatie over de tijdsduur van verzoekers afwezigheid had zij dan ook niet uit derde hand, zoals verzoeker wil doen geloven. Eenzelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot de tegenstrijdigheden in verband met de persoon wiens auto verzoeker tijdens zijn afwezigheid zou hebben hersteld –verzoekers echtgenote stelde zelf dat het ging om iemand van haar tak van de familie terwijl verzoeker stelde dat het slechts een dorpsgenoot betrof- enerzijds en deze met betrekking tot de periode gedurende dewelke T. brood kocht bij hen. Verzoekers argument desbetreffend snijdt dus geen hout.

2.9.1. Het gaat, zo stelt verzoeker verder, ook niet over tegenstrijdigheden. Men zit vooreerst, aldus verzoeker, immers niet constant op de klok te kijken en verzoeker heeft een schatting gedaan drie jaar na de feiten.

2.9.2. Verzoeker kan evenwel niet overtuigen: waar zijn echtgenote duidelijk stelde dat hij slechts 1 uur weg was verklaarde verzoeker duidelijk dat hij in de voormiddag, rond 10 uur bij zijn schoonmoeder arriveerde, er weer vertrok rond 11 of 12 uur en pas terugkwam rond 14 of 15 uur, in de namiddag. Verzoeker heeft niet aangegeven het zich niet te herinneren, en heeft daarentegen zeer duidelijk kenbaar gemaakt dat hij enkele uren over de middag weg was, stellende *“vanwaar haalt ze dat is dat mogelijk in 1 uur een auto repareren, ze heeft het gedacht maar niet de waarheid in zo'n korte tijd kon ik auto niet repareren”*, (gehoorverslag verzoeker, adm. doss. A.M., stuk 3, p 10) zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid overeind blijft.

2.9.3. De vraag of de persoon wiens auto hij gedurende zijn hiervoor vermelde afwezigheid repareerde al dan niet familie was en de daarover vastgestelde tegenstrijdigheid tracht verzoeker te vergoelijken door te stellen dat het effectief familie was van zijn echtgenote, maar niet van hemzelf. Overigens kan hij, zo stelt hij, toch niet de hele familie van zijn echtgenote kennen. Dit argument gaat echter evenmin op. Verzoekers echtgenote verklaarde duidelijk dat haar echtgenoot niet weigerde om naar de wagen te gaan kijken omdat de vraag kwam van een familielid van haar (gehoorverslag verzoekers echtgenote, adm.doss.A.L. stuk 3, p 2). Van een onwetendheid terzake kan dus geen sprake zijn.

2.9.4. Waar verzoekers echtgenote zou hebben gesteld dat het enkel haar familie was die werd lastiggevallen, en niet de zijne, omdat hij een en ander voor haar had verzwegen, kan worden volstaan met de vaststelling dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker er niet in slaagde eenduidige verklaringen af te leggen omtrent de vraag of hij nu al dan niet zijn echtgenote had verwittigd van het feit dat ook zijn vader bezoek had gekregen van de politie (gehoorverslag verzoeker, adm. doss. A.M., stuk 3, p 4, 7, 8, 10), terwijl van dit wezenlijke gegeven eenduidige verklaringen moeten kunnen worden afgelegd. Dat verzoeker het feit dat zijn familie werd lastiggevallen bewust zou hebben verzwegen, blijkt alleszins niet uit zijn verklaringen.

2.10. Uit de hiervoor beoordeelde motieven van de bestreden beslissing alleen al, met name de verwijzing naar de afwijzing van de asielaanvraag van verzoekers echtgenote, met wie hij eenzelfde asielaanvraag deelde, op grond van de ongeloofwaardigheid ervan enerzijds en de tegenstrijdigheden die in het onderhavige arrest aan bod zijn gekomen, kon de verwerende partij genoegzaam concluderen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees. De overige motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag zijn overtuigend zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.11. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus moet het volgende worden gesteld :

Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is en meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, in het bijzonder wat betreft de situatie zoals voorzien onder punt c) van artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet.

Verzoeker betwist het standpunt van de verwerende partij waar die in de bestreden beslissing stelt dat er geen reden is om toepassing te maken van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de situatie van willekeurig geweld. Hij betoogt dat de verwerende partij tegenstrijdig is nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de gevechtshandelingen zijn afgenomen doch dat er in Tsjetsjenië nog verschillende problemen bestaan op het punt van de mensenrechtenschendingen en schendingen van diverse aard zoals illegale arrestaties, ontvoeringen, folteringen enz... Het is niet, zo stelt verzoeker, omdat er een vermindering zou zijn van incidenten dat de problemen niet meer bestaan voor burgerslachtoffers. De verwerende partij geeft in haar beslissing toe dat geweld niet geschuwd wordt.

De verwerende partij heeft zich voor wat betreft de situatie in het land van herkomst gesteund op de Subject Related Briefing “*Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011, document dat zich in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt dat een zeer genuanceerd standpunt werd ingenomen door CEDOCA, de documentatiedienst van de verwerende partij, en dit op basis van talrijke objectieve informatie die onder meer afkomstig is van het UNHCR en andere mensenrechtenorganisaties. De daaruit voortvloeiende bevindingen in de bestreden beslissing zijn, in het licht van deze informatie, niet tegenstrijdig te noemen maar in tegendeel geven ze blijk van een grondige analyse van de complexe situatie in het land van herkomst. Verzoeker brengt geen gegevens bij die erop zouden kunnen wijzen dat de situatie in Tsjetsjenië, in weerwil van wat de verwerende partij heeft geoordeeld, toch zou moeten worden gekwalificeerd als zijnde een situatie die wordt gevisieerd in de definitie van de subsidiaire bescherming, en meer bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat gewag maakt van ernstige schade in de zin van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De beoordeling van de situatie door de verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.12. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden en kan hem derhalve noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS